

ปัญหาการพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภคร¹

วัลลภ เทวสัตย์²

จากการศึกษาปัญหาการพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภค ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับการพิจารณาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค เนื่องจากปัจจุบันคดีข้อพิพาทที่มีลักษณะเป็นคดีผู้บริโภคจำนวนมากที่เกิดขึ้นแล้วมีปัญหาว่าจะนำคดีดังกล่าวไปฟ้องต่อศาลใด กรณีเป็นสัญญาซื้อขายสินค้าหรือการให้บริการต่าง ๆ ที่มีลักษณะระหว่างประเทศก็มีแนวโน้มที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ในขณะที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเองก็ได้กำหนดประเภทคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเอาไว้เป็นการเฉพาะ แต่ไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดยกเว้นไม่ให้คดีผู้บริโภคอยู่ในเขตอำนาจศาลดังกล่าว ดังนั้น เมื่อเกิดกรณีข้อพิพาทโต้แย้งกันขึ้นเป็นคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศแล้วย่อมจะต้องนำคดีนั้นมาขึ้นคำฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจำจะต้องมีการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตามที่กฎหมายบัญญัติให้อำนาจหน้าที่ไว้ แม้ว่าคดีนั้นจะเป็นคดีทรัพย์สินทางปัญญาที่มีลักษณะเป็นคดีผู้บริโภค ซึ่งคู่ความฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ประกอบการ ส่วนคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งเป็นประชาชนผู้ซื้อสินค้าหรือบริการ โดยที่คู่ความทั้งสองฝ่ายมีสถานะที่ไม่เท่าเทียมกันก็ตาม ในขณะที่ข้อพิพาทเกี่ยวกับคดีทรัพย์สินทางปัญญาหรือการค้าระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน ซับซ้อน ทั้งมักเกี่ยวข้องกับปัญหาด้านเทคนิคและวิธีปฏิบัติหรือธรรมเนียมการค้าระหว่างประเทศ หากข้อพิพาทดังกล่าวมาสู่ศาลและมิได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยผู้พิพากษาที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น หรือมิได้ใช้วิธีพิจารณาคดีที่เหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะเฉพาะของข้อพิพาทประเภทนี้แล้ว ก็อาจเกิดความล่าช้า และไม่สามารถอำนวยความสะดวกให้แก่คู่ความได้อย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ ศาลทรัพย์สินทางปัญญา

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภค โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี วงษ์วิจิตร และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสวรรค์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย รัตนเชื้อสกุล

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

และการค้าระหว่างประเทศกลางจัดตั้งขึ้นภายใต้เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 โดยมีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

แม้ว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 จะเป็นกฎหมายที่จัดตั้งขึ้นเนื่องจากคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีอาญาและคดีแพ่งทั่วไป โดยมีวิธีพิจารณาคดีเป็นพิเศษเพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และเที่ยงธรรมยิ่งขึ้นก็ตาม แต่ปัจจุบันสถานการณ์การดำรงชีวิตของประชาชนเริ่มเปลี่ยนไป ทำให้เกิดคดีอันเกี่ยวกับผู้บริโภคเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจึงทำให้เกิดข้อกังขาได้ว่าพระราชบัญญัติที่บังคับใช้ฉบับนี้อาจสร้างความไม่เป็นธรรมให้แก่ผู้บริโภคได้ เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ยังมีช่องโหว่ของตัวบทบัญญัติของกฎหมายในบางประการที่จำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติม เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบันให้มากขึ้น ดังที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาถึงประเด็นปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาล

เนื่องจากตามความมาตรา 5 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง มีเขตอำนาจครอบคลุมท้องที่ใน 6 จังหวัด ส่วนในเขตท้องที่ภูมิภาคนั้นยังไม่มีการจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จึงมีเขตอำนาจครอบคลุมท้องที่ทั่วราชอาณาจักรและให้อยู่ในดุลพินิจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางที่จะรับหรือไม่รับคดีนั้นไว้พิจารณา ในขณะที่ตามมาตรา 7(5) กฎหมายกำหนดให้คดีแพ่งที่มีลักษณะเป็นคดีผู้บริโภคเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจพิจารณาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศนั้น แม้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะมีวัตถุประสงค์ในการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นพิเศษเพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และเที่ยงธรรม แต่หากกฎหมายไม่ได้กำหนดประเภทแห่งคดีที่อยู่ในเขตอำนาจพิจารณาไว้อย่างชัดเจนยังคงให้อำนาจดุลพินิจแก่ประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย แต่เพียงผู้เดียวอาจใช้ดุลพินิจให้คดีต่าง ๆ ที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น ๆ เข้ามาอยู่ในเขตอำนาจมากเกินไปจนความจำเป็น เนื่องจาก กฎหมายก็ได้กำหนดให้ประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เป็นผู้วินิจฉัย และให้ถือว่าคำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เป็นที่สุดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 ดังนั้น การที่กฎหมายกำหนดให้บุคคลเพียงคนเดียวมีอำนาจวินิจฉัยว่าเรื่องใดอยู่ในเขตอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอาจก่อให้เกิดข้อกังขาในการใช้อำนาจในทางโดยมิชอบหรือในทางที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นความโปร่งใส หรือการตัดสินใจที่ผิดพลาด

ดังนั้น การที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้จะส่งผลทำให้เป็นการกระทบสิทธิของประชาชนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมหรือไม่ ถึงแม้ว่าศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจะไม่รับคดีนั้นไว้พิจารณาและโอนคดีไปยังศาลที่มีเขตอำนาจ แต่ก็อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยตรงทั้งความสะดวก

รวดเร็วและต้นทุนในการดำเนินคดีที่อาจเกิดขึ้นจากกระบวนการพิจารณา อันจะชี้ให้เห็นว่าแท้จริงแล้ว กระบวนการยุติธรรมมีความสะดวก รวดเร็วและเป็นธรรมจริงหรือไม่

ประเด็นที่สอง ปัญหาวิธีพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภคร

เนื่องจากศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจัดตั้งขึ้นมาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศที่มีความยุ่งยากซับซ้อนและมีลักษณะพิเศษของคดีที่แตกต่างจากคดีทั่วไป ดังนั้น เมื่อนำคดีผู้บริโภคมาฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ก็ต้องบังคับตามวิธีพิจารณาที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งโดยทั่วไปคดีผู้บริโภคจะมีวิธีการพิจารณาให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 เนื่องด้วย พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เอื้อต่อการใช้สิทธิของผู้บริโภคมากกว่าบทกฎหมายอื่น ๆ แต่ถึงแม้กฎหมายจะมีพระราชบัญญัติที่คุ้มครองผู้บริโภคไว้ แต่กลับมิได้มีการจัดตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาคดีผู้บริโภคโดยเฉพาะ ดังเช่นคดีชำนัญการพิเศษอื่น ๆ และตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 บัญญัติให้กระบวนการพิจารณาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ และข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาฯ และในกรณีไม่มีบทบัญญัติและข้อกำหนดดังกล่าวให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น การพิจารณาคดีผู้บริโภคในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศก็ต้องบังคับตามวิธีพิจารณาที่กฎหมายบัญญัตินี้บังคับไว้เป็นการเฉพาะ อีกทั้ง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ก็ไม่ได้กำหนดให้ใช้วิธีพิจารณาตามพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับเช่นกัน จึงเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่ทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 อย่างเต็มที่ในกระบวนการยุติธรรม

ประเด็นที่สาม ปัญหาค่าธรรมเนียมศาลในการพิจารณาคดี

สำหรับค่าธรรมเนียมศาลตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 และข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 ไม่ได้มีบทบัญญัติหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมศาล หรือการยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลเอาไว้ และไม่กำหนดให้นำวิธีการตามคดีผู้บริโภคมาบังคับใช้ คงมีแต่กำหนดให้ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติและข้อกำหนดดังกล่าวไว้ในมาตรา 26 ระบุว่า ในกระบวนการพิจารณาในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หากไม่มีข้อกำหนดตามมาตรา 30 ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น ในคดีที่ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดี

แทนผู้บริโภคนำคดีมาฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศจะต้องชำระค่าฤชาธรรมเนียมศาลดังเช่นการฟ้องคดีแพ่งทั่วไป ดังนั้น การที่กฎหมายไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมศาลไว้เป็นการเฉพาะ หากให้คดีผู้บริโภคอยู่ในเขตอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บริโภคก็ย่อมต้องเสียค่าธรรมเนียมตามทุนทรัพย์ที่ฟ้อง ซึ่งขัดกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติเอื้อประโยชน์ต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ปัญหาการพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภค ในประเด็นปัญหาต่าง ๆ ทั้ง 3 ประเด็นปัญหา ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา ในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเรื่องเขตอำนาจศาล

ควรแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 9 ดังนี้

“ในกรณีมีปัญหาว่าคดีใดจะอยู่ในอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศหรือไม่ ไม่ว่าปัญหานั้นจะเกิดขึ้นในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศหรือศาลยุติธรรมอื่น ให้ศาลนั้นรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวแล้วเสนอปัญหานั้นให้คณะกรรมการวินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด ในกรณีเช่นว่านี้ ถ้าตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการจะต้องเปลี่ยนแปลงศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ให้ศาลเดิมโอนคดีไปยังศาลดังกล่าว และให้ถือว่ากระบวนการพิจารณาที่ได้ดำเนินการไปแล้วในศาลเดิมก่อนมีคำพิพากษาไม่เสียไป เว้นแต่ศาลที่รับโอนคดีจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม”

ควรเพิ่ม การจัดตั้งศาลคดีผู้บริโภคกลางเพื่อพิจารณาคดี เช่นเดียวกับศาลชำนาญพิเศษอื่น ๆ โดยมีรายละเอียดที่สำคัญ ๆ ของบทบัญญัติมาตรากฎหมาย ดังนี้

1. เขตอำนาจศาลคดีผู้บริโภค
2. สำนักงานรับผิดชอบ/ผู้บริหารสำนักงาน
3. ภารกิจ และหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงาน/เจ้าหน้าที่
4. ระบบศาลผู้บริโภค/ผู้บริหารศาลผู้บริโภค
5. โครงสร้างของศาลผู้บริโภค ประกอบด้วย ชั้นต้น ชั้นอุทธรณ์ ชั้นฎีกา
6. ผู้พิพากษาปฏิบัติราชการ ผู้อำนวยการสำนัก/กอง ในส่วนกลาง
7. ผู้พิพากษาศาลผู้บริโภค
9. แผนยุทธศาสตร์/แผนงบประมาณ

ทั้งนี้เพื่อจัดระบบประเภทแห่งคดีในกระบวนการพิจารณาในเขตอำนาจศาลอย่างชัดเจน โดยคำนึงถึงความสะดวก รวดเร็ว ประหยัด และเป็นธรรมในการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นสำคัญ ทั้งนี้

เพื่อลดขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการพิจารณาให้ผู้บริโภคนำเข้าได้ง่าย ประกอบกับไม่ต้องนำคดีผู้บริโภคไปพิจารณาในเขตอำนาจของศาลอื่น

เห็นควรเพิ่ม ให้นำคดีขึ้นสู่ศาลได้สองเขตอำนาจศาล นั่นคือ คดีที่เป็นข้อพิพาทระหว่างบุคคลที่อยู่ในประเทศไทยและมูลคดีก็เกิดในประเทศไทยก็สามารถนำขึ้นสู่เขตอำนาจศาลคดีผู้บริโภคได้ ส่วนคดีที่มีบุคคลที่สามารถรับมอบสินค้าที่อยู่ต่างประเทศก็ถือว่ามูลแห่งคดีก็เกิดขึ้นระหว่างประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่งนั้น เขตอำนาจในการพิจารณาก็สามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ ได้ ซึ่งสามารถแยกการพิจารณาได้โดยไม่ได้กล่าวถึงอำนาจซึ่งกันและกัน และขอเสนอแนะเพิ่มเติมโดยเห็นควรแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 วรรคท้าย เดิม “คดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวไม่อยู่ในอำนาจของศาล ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ”

ควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “คดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวและคดีผู้บริโภคไม่อยู่ในอำนาจของศาล ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ”

ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่ง คือ เห็นควรให้ประธานศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ มีความเกี่ยวกับการซื้อขายระหว่างประเทศ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 7 (5) ใหม่ โดยกำหนดขอบเขตของข้อพิพาทจากการซื้อขายสินค้าหรือบริการระหว่างประเทศตามมาตรา 7 (5) ให้หมายถึงเฉพาะข้อพิพาทระหว่างผู้ประกอบการและผู้ประกอบธุรกิจเท่านั้น หากเป็นคดีซื้อขายสินค้าหรือบริการระหว่างประเทศ ระหว่างผู้บริโภคร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจจะไม่ตกอยู่ในเขตอำนาจของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

2. ปัญหาวิธีพิจารณาคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ กรณีคดีผู้บริโภค

ควรเพิ่ม ข้อกำหนดในข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 ว่า

“ในคดีที่ผู้บริโภคเป็นโจทก์ฟ้องผู้ประกอบการ ให้นำเอาบทบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคมาใช้โดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539”

ควรเพิ่ม ข้อกำหนดในข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 โดยเพิ่มข้อความดังต่อไปนี้

ลักษณะ 1 คดีแพ่ง หมวด 1 บททั่วไป ข้อ 4. วรรคสอง “คดีที่ผู้บริโภคเป็นโจทก์ฟ้องผู้ประกอบการในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศให้ใช้ระบบได้ส่วนในการพิจารณาคดีตามมาตรา 7(5) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539”

3. ปัญหาค่าธรรมเนียมศาลในการพิจารณาคดี

ควรเพิ่ม ข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 โดยเพิ่มข้อความดังต่อไปนี้

ลักษณะ 4 ค่าธรรมเนียมศาล หมวด 1 บททั่วไป ข้อ 54. “คดีที่ผู้บริโภคนเป็นโจทก์ฟ้องผู้ประกอบการธุรกิจในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตามมาตรา 7 (5) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 ให้นำบทบัญญัติมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาบังคับใช้โดยอนุโลม”

เอกสารอ้างอิง

ธัญพร พงศ์กระพันธุ์ และสุนิสา ช่อแก้ว. “การนำพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ไปปฏิบัติและปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ.” วารสารการเมืองการปกครอง 8, 1 (มกราคม - เมษายน 2561): 179.

ประทีป อ่าววิจิตรกุล. การดำเนินคดีตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ฉบับ Concise.. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เอเชียคิท แอนด์พริ้นท์ จำกัด, 2551.

ปลื้มจิต ทวีพัฒน์ “ความจำเป็นและความพร้อมในการจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ”. บทบัณฑิต 50, (สำนักงานศาลยุติธรรม 2537): 111-118.

ศรัณย์ ศรัณยสุนทร. “วิธีพิจารณาคดีคุ้มครองผู้บริโภคทางแพ่งในชั้นศาล.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549.

สุพิศ ประณีตพลกรัง. “เมื่อจะต้องว่าความในศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง.” วารสารกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ. (พฤษภาคม 2563): 568.

สุภัทร แสงประดับ. “ปัญหากฎหมายในการพิจารณาคดีคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2551.

สุขุม สุภณิตย์. คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.